

sammen med ham fulgte noget ind i Huset, for hvilket hun maatte slaa Øjnene ned, — var han ikke langt fra igen at smile medlidende.

»Mo'er er gaaet ind for at hvile sig lidt,« sagde hun, efter at de var kommen ind i Spisestuen og Per her havde hilst paa et Par af sine yngste Søsken, der under hans Fraværelse fra Hjemmet var bleven næsten voksne og ganske ukendelige for ham. — »Mo'er sagde, at jeg skulde kalde paa hende, naar du var kommen; men jeg synes, det vilde være Synd at vække hende, dersom hun skulde være falden isøvn. Hun har vaaget over Fa'er hele Natten.«

»Ja, naturligvis, — det vilde være ganske urimeligt!« sagde Per.

»Ogsaa Fa'er veed, at du ventedes,« vedblev Signe, der hele Tiden, skønt Faderen laa helt henne i den modsatte Ende af Lejligheden, talte med dæmpet Stemme, saaledes som man vænner sig til det, naar der er en syg i Huset. »Han var vaagen for lidt siden, da jeg var derinde, men han ligger jo ellers nu mest hen i en Døs. Dersom du vil vente her, skal jeg gaa ind og se, om du kan komme derind.«

Hun gik bort, idet hun stadig bevægede sig paa Taaspidserne, og lukkede lydløst Døren efter sig. Eberhardt havde i Forvejen forladt Stuen, og for ikke at blive ene med den fremmede Broder